

jeg, at det er heldigst ikke at komme længere ind paa det Personlige. Jeg vil kun sige, at man naturligvis indretter sin Tone forskjellig efter de forskjellige Mennesker, man taler til; jeg finder nu min Tone passende overfor det ærede Medlem, det er Alt, hvad jeg har at sige overfor de Ord, det ærede Medlem i saa Henseende brugte overfor mig. Det er selve Spørgsmaalet, der interesserer mig, ikke i mindste Maade det Personlige. Maaſte maa jeg i Anledning af den Yttring, der faldt om en særlig „Client“, udtale, at jeg ikke har nogetstomhelst personligt Kjendſkab til eller Forskjærlighed for Professor Goldschmidt, og jeg har naturligvis ikke fra ham faaet den mindste Anmodning om at føre hans Sag her. Jeg taler ganske for egen Regning uden nogetstomhelst Kjendſkab til Mænd, hvad det maaſte kunde være passende at sige til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, som slog paa, at han ialtfald ikke kjendte nogen af Forsat-terinderne. Det skulde dog være mærkeligt, om virkelig ikke et af Finantsudvalgets Medlemmer skulde kjende en eller anden af disse Damer, om ikke de skulde have været oppe en eller anden Gang for at tale med et Medlem af Finantsudvalget. Det vilde undre mig, om det ikke var Tilfældet, thi Folk pleie jo at henvende sig personlig til Finantsudvalget med deres Andragender. Den ærede Ordfører talte atter om den Bevilling, der skulde gives til Goldschmidt, om det var passende, at den stod paa Konto VI. A. 2. eller VI. A. 1. Jeg skal kun sige det ærede Medlem, at, naar han hævdede, at den første Konto gik ud paa Hædersgaver, den anden derimod kun paa høedrende Gaver, er det mig en saa subtil Distinktion, at jeg ialtfald ikke er istand til at følge ham deri. Kontoen: Hædersgaver forklarede han saaledes, at disse gives til særlig fortjente Mænd, Folk, som staa i Spidsen, om jeg saa maa sige, for den Literatur og Kunst, de dyrke. Jeg er saa heldig at kunne sige, at det ærede Medlem der udtrykte sig stik modsat af, hvad han sagde for 2—3 Aar siden. Da sagde det ærede Medlem netop det, jeg nu hævder overfor ham —, saa kuriøst kan det gaa til —, at det var en Betragtning, som aldeles ikke var rigtig. Da sagde det ærede Medlem: „De søge at hævde, at paa Konto 1. bør Summen kun fordeles til de Første, de Ypperste, men deri har det ærede Medlem for Langeland, som særlig har gjort den Betragtning gjældende, Ret, thi det har ikke været Tilfældet. Jeg skal nævne et Exempel, og det er Bevillingen til Professor Berggreen. Der er Ingen i Verden, som vil paastaa, at Berggreen var

den ypperste Musiker herhjemme; han havde vist en Fortjeneste af vor Musik og havde sin Betydning indenfor sin musikalske Begrænsning, navnlig i Retning af Udbredelse af gode Musikalier i Befolkningen, men Berggreen var ingenlunde Spidsen i musikalsk Henseende eller en af de første Spidser“. Og saa bliver han derefter ved at argumentere for, at denne Bevilling betød aldeles ikke, at det var en Hædersgave, der blev given til særlig udmærkede Folk. Og hvorfor gjorde den ærede Ordfører det? Fordi han da havde en anden Sag at forsvare. Det ærede Medlem er altid saa overordentlig heldig, naar han skal være Advokat, at han finder en Theori, som kan stilles op i den Anledning. Dengang gjaldt det for det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og mig, om at godtgjøre, at de to Mænd, som vare stillede til at sættes ind paa Kontoen „Livsvarige Hædersgaver“ ikke passede paa denne Konto; det var ikke saa udmærkede Mænd, og de indtog ikke en saa fremragende Stilling indenfor deres Kunst, som vi mente, der maatte til, for at de kunde komme paa den Konto; og saa kom det ærede Medlem udmærket fra at sige: Nei, Kontoen betød aldeles ikke dette, og han hævdede det stik Modsatte af, hvad han idag har hævded, hvilket ganske naturlig kommer af, at han idag har Brug for den modsatte Mening. Men, som jeg har sagt, vi kunne nu ikke her komme nærmere ind derpaa. Vi kunne ikke her diskutere Goldschmidts Betydning i Literaturen. Jeg tror ganske vist, at jeg vilde faae den største Del af de Kyndige med mig, hvis vi kunde nedsaette en kritisk Domstol til Undersøgelse af denne Mands Fortjeneste af Literaturen, og jeg tror, at ikke ret Mange vilde negte Goldschmidt den samme Stilling og Rang i Literaturen som Hofstrup. Jeg er bange for, at den ærede Ordfører staar meget ene med sin Anskuelse heri. Saa kom den ærede Ordfører ogsaa til at omtale sine tidligere Ytringer med Hensyn til den nye literære Skole, som jeg havde fremdraget. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, at, naar han dengang reserverede sig imod at ville ramme en Enkelt, saa var der slet ikke Tale om nogen Anden; det var en Understøttelse til S. P. Jakobsen, vi talte om; andre Folk kom slet ikke paa Bane, og i den Anledning var det, at den ærede Ordfører holdt sin store Filippikon mod den nye Skole og Mændene i den og erklærede, at han ikke vilde være med til at understøtte „usædelige og umoraliske“ Bøger. Nu siger den ærede Ordfører, at han tænkte ikke paa Jakobsen. Men hvorfor modsatte saa den ærede Ordfører sig Bevillingen dengang? Den